

Sixth Sense

THE UNDISCOVERED COUNTRY

စေတနာ
ဝိညာဉ်ဆိုးဝါးများ

စေတန် ဝိညာဉ်ဘုံသားများ

ဩကာသ လောက၊ သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောက ဟူသော
လောကသုံးပါး ရှိသည့်အနက် သတ္တလောကထဲက လူသား (၈) ယောက်
သင်္ခါရလောကထဲကို ရောက်သွားတဲ့အခါ ချောက်ချား၊ ထိတ်လန့်၊ တုန်လှုပ်၊
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတွေနှင့် တွေ့ကြုံရပုံများကို မြင်တွေ့ရမည်။

* * *

အပျော်ခရီးထွက်သူများ

ရဲဝင်း၊ ညိုညို မင်းထက်၊ ရောင်နီဆိုသော ဆယ်ကျော်သက် သူငယ်ချင်း
(၄) ယောက်နှင့် ဇွန်၊ ရွှေရောင်၊ မိုးသဲ၊ ဖြိုး ဆိုသည့် အပျိုဖြန်းလေး (၄) ယောက်၊
စုစုပေါင်း (၈) ယောက်တို့မှာ ချစ်သူစုံတွဲ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

“ရဲဝင်း နှင့် ဇွန်”

“ညိုညိုနှင့် ရွှေရောင်”

“မင်းထက် နှင့် မိုးသဲ”

“ရောင်နီ နှင့် ဖြိုး” တို့မှာ ချစ်သူစုံတွဲတွေ ဖြစ်ကြ၏ ။

ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းမှာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးအားလုံး (က)
အဆင့်နှင့် အောင်မြင် ခဲ့ကြပြီးပြီ။ မည်သူမျှ ဂုဏ်ထူးမထွက်။ ရမှတ်တွေက
မတိမ်းမယိမ်းမို့ ကောလိပ်တက်သည့် အခါ မေဂျာတစ်ခုထဲ အတူကျနိုင်လေသည်။

သူတို့ (၈) ယောက် ဆယ်တန်းအောင်မြင်သဖြင့် မိဘတွေကို ခွင့်ပန်ပြီး
အပျော်ခရီးထွက်ဖြစ် ကြ၏ ။ ရောင်နီမှာ မိနီဘတ်စ်ကား ရှိနေ၍ အဆင်ပြေသွား၏
။ ဖြိုးက ငွေကုန်ကြေးကျခံတဲ့သူ။ ရောင်နီ တို့မိသားစုက သူတို့သူငယ်ချင်း
အားလုံးထဲမှာ အပြေလည်၊ အချမ်းသာဆုံးတွေ။

ရဲဝင်းနှင့် ဇွန်ရဲ့ မိဘတွေက ဝန်ထမ်းတွေ။

ညိုညိုနှင့် ရွှေရောင်တို့မိဘတွေက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေ။

မင်းထက်နှင့် မိုးသဲတို့ မိသားစုတွေက လက်လုပ်လက်စား
သားသမီးတွေ။

သူတို့ဘဝတွေ ကွဲပြား ခြားနာနေသော်လည်း သူငယ်ချင်း ဘော်ဒါစိတ်
အပြည့်ရှိကြ၏ ။

ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ခြမ်းပြီး ကားစထွက်လာကြ၏ ။
စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ပျော်ကြ၊ ပါးကြနဲ့ပေါ့။

“ငါ့အမေက...မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ ပါနေတာတောင် ဒီခရီးကို မလိုက်ဖို့ အတင်းတား နေသေးတယ်။ ငါလည်း ဒေါသထွက်ပြီး ပြန်အော်ပြီး ဇွတ်ထွက်လာလိုက်တာ”

မိုးသဲက အသားပေါင်းကို ဝါးတူနဲ့ညှပ်ကာ အချဉ်ရည်တို့စားရင်း ဗလုံးဗထွေး ပြောလိုက်၏။ ဇွန် ကလည်း-

“တူလိုက်တာ....ငါ့အမေလည်း အဲဒီ လိုပဲ တားတယ်။ ဘယ်ရမလဲ၊ ငါက အလစ်မှာ ခိုးထွက် လာတာပေါ့။ အဝတ်အစားတွေဖြိုးတို့ အိမ်ကို အရင်ပို့ထားပြီးသားလေ”

ပြောပြီး ဇွန်က ကိုကာကိုလာ တစ်ခွက်သောက်လိုက်၏။ ရွှေရောင်က-

“ငါ့လည်း အဖေနဲ့အမေကို တိုက်ပွဲဆင်ခဲ့ရသေးတယ်။ သမီးတို့ အပျိုဖော်ဝင်နေပြီ၊ ကိုယ်ဖာ သာကိုယ် ထိန်းတတ်တယ်။ လိုက် မချုပ်ခြယ်နဲ့။ ဆယ်တန်းအောင်လို့ အင်းလေးကန်ဘက်ကို အပျော်ခရီးထွက်တာ ပုဂံ၊ ပုပ္ပား၊ ရွှေစက်တော်ပါဘုရားဖူးသွားရမှာ မိဘဆီက ပိုက်ဆံမယူဘူးဆိုပြီး အပြတ် ပြောထည့်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ တော့မှ အဖေနဲ့အမေ ငြိမ်ကျသွားတယ်”

ရွှေရောင်က နေကြာစေ့ကို ကိုက်ဝါးရင်း ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ဖြိုးက ပန်းသီးစားနေရာက-

“နင်တို့ကလည်းကိုယ့်မိဘတွေကို ဒီလို ဆက်ဆံရသလား။ ငရဲကြီးတယ်၊ ပြေပြေလည် လည်လေးပြောပေါ့”

“ပြောလို့မရလို့ပေါ့ ဟယ်။ တို့မိဘတွေက ဖြိုးတို့မိဘတွေလို နားလည်မှုပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အမိန့်အတိုင်း နေခိုင်းတာ။ အဲလို ကလန်ကဆန်နဲ့ ဇွတ်အတင်းမှမထွက်ရင် ဒီခရီးလိုက်ဖြစ်မှာ တောင် မဟုတ်ဘူး”

မိုးသဲ ပြောလိုက်သည့်စကား ရွှေရောင်နဲ့ဇွန်က

ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံနေကြ၏။ သူတို့စကားကို ဂိမ်းပွတ်နေသော ယောက်ျားလေး
(၄) ယောက်လုံး ကြားနေကြ၏။

ရောင်နီက ကားမောင်းနေ၏။ ရဲဝင်းလည်း ကားမောင်းတတ်၍
လမ်းခရီးရှည်မှာ တစ်ယောက် တစ်လှည့် မောင်းနှင်ကြမှာ ဖြစ်သည်။

ညီညိုက ဘီယာဘူးဖောက်သောက်ပြီး သူ့စော် ရွှေရောင်ဆီက
အခွံခွာပြီးသား နေကြာစေ့တွေ ကို ပါးစပ်လေးဟပေးပြီး မြည်းနေ၏။ မင်းထက်က
ရွှေငှက်ပျော်သီး တစ်ကိုက်၊ ဘီယာတစ်ကျိုက်နဲ့ အေးဆေးအနေအထား။ ရဲဝင်းက-

“နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ သိပ်စကားများတယ်။ လက်ပံပင်
ဇရက်ကျသလို၊ ကုလားတိုက် ကျားဝင်ကိုက်သလို ဆူပွတ်နေတာပဲ။ ဒီမှာ
သီချင်းနားထောင်နေတာ ဖီးလ်အောက် ကုန်ပြီ”

“အံမယ်....နင့်စော်ကြီး ဇွန်ကြတော့ ထည့်မပြောဘူးလား။
စကားများတဲ့အထဲမှာ ဇွန်လည်းပါ တာပဲ”

“ငါ့စော် မပါဘူးကွ၊ ငါ့စော်လေးဇွန်က အေးဆေးပဲ...ဟုတ်တယ်နော်
အသည်းလေး”

“ဘာ....အသည်းလေးလဲ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို မပြောနဲ့၊ ငါ စိတ်ဆိုးရင်
သိတယ်နော်။ ဖြတ်ချပစ်လိုက်မယ်....ရည်းစားအဖြစ်ကနေ”

“မလုပ်ပါနဲ့...အသည်းနှလုံးလေးရယ်၊ အချစ်မကြိုက်တာ
ဂျစ်မတိုက်တော့ပါဘူး၊ အချစ်တို့ ပြောချင်ရာပြော မောင်ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ”

“အံမယ်....လာသေးတယ်၊ သူက ဟွန်န့်”

“ငါတို့ အားလုံးကို သူ့စော်တဲ့၊ ဟာ ဟ ရယ်ချင်လိုက်တာ ဖတ်ဖတ်မော၊
ရင်ဘတ်နောက်က ကျော”

ဖုန်းပွတ်နေပြန်သော ညီညိုက-

“မင်းက အထာမထားတဲ့သဘောလား ရဲဝင်း၊ ငါ့အချစ်လေး ရွှေရောင်ကိုပါ သိမ်းချင်တဲ့ သဘောလား၊ မယားထိရင် ဓားကြည့်ဆိုတဲ့ စကားပုံကို မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်ကြားဖူးတာပေါ့....မယားမှ မဟုတ်သေးတာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ....မယားတွေရော၊ ဓားတွေရော ပါလာကုန်ကြပြီ။ ငါကားမောင်းရတာ အာရုံ နောက်တယ်။ ငါတို့ လမ်းခွဲရောက်လာပြီ။ အမြန်လမ်းသစ်က မောင်းမလား၊ လမ်းဟောင်းက မောင်း မလား”

“လမ်းသစ်ကမောင်း....လမ်းရှင်းတယ် မြန်တယ်။ လမ်းဟောင်းက မောင်း၊ မြို့ရွာတွေ ဖြတ်သွားရတယ်။ လူနေမှုပုံစံမျိုးစုံမြင်ရတယ်”

“လမ်းသစ်ကလည်း တော၊ တောင်ရှုခင်းတွေမြင်ရတာ ပဲ”

“ဟဲ့....လမ်းသစ်က ကားတွေ ခဏခဏ မှောက်နေတာ၊ လမ်းသစ်မှာ သေထားတဲ့သူတွေ မနည်းဘူး။ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဝိညာဉ်တွေ အများကြီး၊ သံဃာတော်တွေတောင် ကားပေါ်ကနေပရိတ် တရား ရွတ်ဖတ်ပေးနေရတာ ”

“လမ်းဟောင်းက ရောက်ဖူးပြီးသား၊ လမ်းသစ်ကပဲ မောင်းမယ်။ ရောင်နီ မင်းက ကားမောင်း ရင် အိပ်ငိုက်တတ်တယ်။ လမ်းကကောင်းပြီး ဖြူးနေတော့ မင်းမောင်းရင် အိပ်ငိုက်မယ်။ ငိုက်တာနဲ့ လမ်းဘေးထိုးကျပြီး မှောက်ရော”

“ငါ့ဘေးမှာ မင်းရှိနေတာပဲ၊ မင်းက သတိပေးပေါ့။ ငါအိပ်ငိုက်လာရင် မင်းတစ်လှည့်မောင်း ပေါ့”

လမ်းသစ်က မောင်းဖြစ်ကြ၏ ။ လက်ပွတ်ဖုန်းတွေ မကိုင်ကြေးပေါ့။ ဟေးလား ဝါးလား ပျော်ဆို၊ ရွှင်မြူးသံတွေ ကားထဲမှာ ဆူညံနေကြ၏ ။ အိမ်ခြေလေးဆယ် လမ်းခွဲကျော်လာတော့ ရောင်နီအိပ်ငိုက် ချင်လာပြီ။ (၁၀)

မိုင်လောက် မောင်းပြီးမှ ရဲဝင်းကို ပေးမောင်းမည်ပေါ့။

လမ်းကကောင်းနေတော့ ကားကငြိမ်နေ၏ ။

လမ်းဘေးရှုခင်းတွေကလည်း လှပလွန်း၏ ။ ရောင်နီမောင်းနေရင်း
ငိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏ ။

“ဟာ....ရောင်....ရောင်နီဘေး....ဘေးကို ဆွဲချ ချ”

“ဝုန်း....ဒုန်း..”

“ချင်....ချလွမ်း”

“အား...”

“အမယ်လေး”

“ဘုရား....ဘုရား”

ကားက လမ်းဘေးကိုဆွဲချပြီး တစ်ပတ်လည် မှောက်ကာ
ပြန်မတ်ထောင်နေပြီ။ ကားပေါ်က လူတွေ ဆောင့်မိကုန်ပြီး သတိတွေ
လစ်ကုန်ကြ၏ ။ အရှိန်နှင့် မောင်းလာတာမို့ မှောက်ချက်က မသက် သာ။
ကားပေါ်ပါ လူ (၈)ယောက်လုံး အမှောင်ကမ္ဘာထဲ အသိတရားတွေ
လွင့်ပါးရောက်ရှိသွားကုန် တော့၏ ။

*

ကမ္ဘာသစ်မှာ ဘာဖြစ်လာမလဲ

“အား.....ကျွတ်....ကျွတ်...ကျွတ်”

ရောင်နီ အရင် သတိရလာ၏။ သတိမေ့နေသော သူငယ်ချင်းတွေကို
သေကုန်ပြီထင်၍ ရင်ထဲ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွား၏။

“ရဲ...ရဲဝင်း...ရဲဝင်း”

“အင်း....ဟင်း....ဟင်း”

“မသေသေးဘူး။ ရဲဝင်း....ထ....ထ”

“ဟင်.....ရောင်.....ရောင်နီ”

“ဟေ့ကောင်....ကားမှောက်တာ ငါတို့ မသေသေးဘူး။ ကျန်တဲ့သူတွေ
လိုက်နှိုးရအောင်၊ သတိလစ်နေတာပဲ ဖြစ်ပါစေ။ မသေပါစေနဲ့၊ ဖြိုး....ဖြိုး”

ဖြိုးကို သွားလှုပ်နှိုး၏။

“အား....”

ဖြိုးက လန့်အော်ပြီး သတိပြန်ရလာ၏။

“ဖြိုး....ဖြိုး.....ဖြိုး မသေသေးဘူး”

“ရောင်.....ရောင်နီ”

ကျန်တဲ့သူတွေ လိုက်လှုပ်နှိုးကြည့်၏။ အကုန် သတိလစ်နေရာက
သတိပြန်ရကုန်၏။ ဘယ်သူမှ ကြီးကြီးမားမား ထိခိုက်ဒဏ်ရာ မရ။ မိးသဲက
မျက်ခုံးလေး နည်းနည်း ကွဲသွား၏။

ရွှေရောင်က နဖူး နည်းနည်း ပေါက်သွား၏။ ရဲဝင်းက ခေါင်းဖုသွားသည်။ ဒီလောက်သာ ဖြစ်သွား၍ တော်သေးသည်ဟု စိတ်ဖြေမိကြ၏။ ရဲဝင်းက အလန့်တကြားဖြင့်-

“ဟာ.....ဘေးကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

“ဟင်..”

“ဟယ်...”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ”

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နီညိုရောင်သမ်းနေ၏။ သစ်ပင်တွေ သိပ်မရှိ။ တောင်ကုန်း၊ တောင်တန်း၊ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကားပေါ်ကဆင်းကြည့်တော့ မြေနီပြန့်ကြီးပေါ် ရပ်မိကုန် ၏။

“ခြောက်လမ်းသွား လမ်းသစ်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဒါ ဘယ်နေရာလဲ”

“အေးနော်....မရှိတော့ဘူး။ ထူးဆန်းလိုက်တာ တို့ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေကြတာလဲ”

“ငါ.....ငါတို့ ကာလယန္တရား ရပ်တန့်နေတဲ့ ဇုန်ထဲကို များရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်မယ်နဲ့ တူတယ်”

“နေဦး၊ ငါ.....ငါတို့ တမလွန်ဘုံကို ရောက်ကုန်ကြတာလား”

“ဘာ.....ဒါ.....ဒါဆို.....ငါ.....ငါတို့အားလုံး သေ....သေကုန်ပြီပေါ့”

“ဘုရား....ကယ်တော်မူပါ”

“အမေရေ”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေရေ”

“နက်တို့ကလည်း အားငယ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါတို့ကားမှောက်ပြီး သေသွားတာဆို ရင် ဝိညာဉ် လောကသားတွေနဲ့ တွေ့နေရမှာပေါ့။ သရဲစာအုပ်တွေထဲမှာ ကားမှောက် သေကြတဲ့အထဲက သေရွာ ပြန်တွေ ရေးထားဖူးတဲ့စာကို ငါ ဖတ်ဖူးတယ်”

“သူတို့ ဝိညာဉ်ဖြစ်သွားတော့ ကားလမ်းဘေးတွေ၊ သစ်ပင်တွေမှာ သရဲ၊ တစ္ဆေ အထီးအမ တွေက ဝိုင်းကြည့်ပြီး လက်ခုပ်ဩဘာပေးနေကြတာတဲ့။ သူတို့က အလောင်းကောင်တွေကို စားသောက်ရတော့မှာမို့ ပျော်နေကြတာလေ။ အခု အဲဒါမျိုးတွေ မတွေ့ရတော့သေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး.. လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သေပြီဆို သေမင်းက လာခေါ်မှာပေါ့”

“ယမမင်းထံ အစစ်ခံရမယ့်လူကိုမှ လာခေါ်ကြတာ။ ကုသိုလ်အားကောင်းတဲ့လူဆို နတ်ပြည် က လာခေါ်ကြတယ်လေ။ ယမမင်းထံ အစစ်ခံစရာ မလိုတော့ဘူး”

“အကုသိုလ် အားကြီးတဲ့သူဆို...ငရဲပြည်ကို တန်းရောက်ရော၊ ယမမင်းက မစစ်ဘူး”

“ယမမင်း စစ်တာ...ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်မျှနေတဲ့သူကို စစ်ဆေးတာပေါ့”

“အခု ငါတို့ဆီကို ဘယ်သူမှ ရောက်မလာတော့ ရောင်နီပြောသလို ကာလယန္တရား ရပ်တန့်နေ တဲ့ ဇုန်ထဲ ရောက်နေကြတာပေါ့”

ရွှေရောင်က ငိုသံနွယ်သော စကားဖြင့်-

“ဒီလို ဖြစ်လာမယ်မှန်းသိရင် ဒီခရီးကို မထွက်ဖြစ်ပါဘူး ဟယ်... အိမ်ကိုပဲ ပြန်ချင် တယ်။ ညီညို အိမ်ရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးပါနော်.....နော်.....နော်လို့”

ဂယောင်ချောက်ချားတွေနှင့် သွေးပျက်ချင်လာကုန်ပြီး ညီညိုက
ခေါင်းသာ တွင်တွင်ညှိတ်ပြ နေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းပင်
မသိ။

(၈) ယောက်သား ဂြိုဟ်ကမ္ဘာသစ် တစ်ခုထဲ ရောက်သွားသလိုပင်။

ရဲဝင်းက-

“ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ထွက်ပေါက် တစ်နေရာရာမှာရှိမှာပဲ။ ငါတို့
စူးစမ်းလေ့လာပြီး လိုက်ရှာ ကြမယ်။ ကားပေါ်မှာ ရိက္ခာတွေ ရှိတယ်။
ကျောပိုးအိတ်ထဲက အဝတ်အစားတွေ အပိုနှစ်စုံစာပဲ ယူ၊ ကျန်တာ
ရိက္ခာနဲ့ရေဘူးတွေ တစ်ယောက် (၃) ဘူးနှုန်း ထည့်သယ်ခဲ့ကြ”

မိန်းကလေးတွေက စနစ်တကျ ပစ္စည်းတွေ ထည့်ပေးကြ၏။ ။
ကျောပိုးအိတ် တစ်ယောက်တစ် အိတ် လွယ်ပြီး ခရီးဆက်ကြ၏။ ။
မြေနီလွင်ပြင်ကြီးမှာ သဲငွေ့တွေ တငွေ့ငွေ့လွင့်နေ၏။ ။ မြေကလည်း
ပျော့တဲ့နေရာက ပျော့ပြီး မာတဲ့နေရာ မာနေ၏။ ။

ရဲဝင်းနှင့်ရောင်နီတို့က ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်၏။ အလယ်မှာ
မိန်းကလေး (၄) ယောက်။ နောက်ဆုံးမှာ မင်းထက်နှင့် ညီညို။

အရပ် လေးမျက်နှာ မသိ။ တောင်ကုန်းတွေဘက်ကို ဦးတည်ပြီး
ထွက်လာဖြစ်ကြ၏။ ။ တောင်ခါးပန်းကုန်းပေါ်မှာ လူသွားလမ်းလိုလို
ယောက်ယောင်လေးရှိနေ၍ ထိုလမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်သွားမိကြ၏။ ။

“အလို...”

“ဘာသံတွေလဲ”

“လူအုပ်ကြီးအသံ”

အော်ဟစ်၊ ပြေးလွှားသံ၊ မြင်းခွာသံ၊ အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းသံတွေ

ဗလုံးဗထွေးကြားရ၏။ ကြောက်လန့် သွေးပျက် အော်ဟစ်သံတွေက အပွက်ညံဆုံး ဖြစ်နေသည်။

*

“အား.....အူး.....ကျား.....အီး.....ဟီး.....ဟီး”

သူတို့တွေ ထားရစ်ခဲ့ရာ ကွင်းပြင် ကွက်လပ်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ လူလိုလို၊ တိရိစ္ဆာန်လိုလို၊ ဂြိုဟ်သားလိုလို အကောင်ပလောင်မျိုးစုံနဲ့ အုပ်လိုက်ကြီးက ကသောင်းကနင်း ထွက်ပြေး လာကြ၏။

နောက်မှာ ဧရာမ လူထွားကြီးတွေ၊ ဦးချိုကြီးတွေနှင့် ။ လှုံ၊ အဲမောင်း၊ မြား၊ ပုဆိန် တင်းပုတ်ဆူး ချွန်ကြီးတွေနှင့် ညာသံပေးပြီး မွန်ဂိုတွေ အမဲလိုက်သလို ရှေ့ကအုပ်စုကို လိုက်ဖမ်းနေ၏။ အုပ်စု နှစ်စု..ပြေးသူနဲ့ လိုက်သူ။

လဲကျသူ လဲကျ၊ ထိမှန်သူ ထိမှန်၊ လှုံစိုက်သူ စိုက်၊ ပုဆိန် ချက်မိသူ မိနှင့်။ လူသတ်ပွဲကြီးကို ကြောက်ခမန်းလိလိ မြင်နေရ၏။

“ဘုရား....ဘုရား....အဲဒါ ဘာတွေလဲ ဘာတွေလဲ”

မိုးသဲက လန့်လန့်တုန်တုန်နှင့် မေးလာ၏။ မင်းထက်ကိုလည်း အတင်းတွယ်ထား၏။ ဘယ်သူ မှ အဖြေ ပြန်မပေးနိုင်ကြ။ သတ်ဖြတ်နေတာလည်း ရက်ရက်စက်စက်။ ရှေ့က အုပ်စု ကလည်း ဦးရေ တစ်သောင်းခန့် ရှိမည်။ နောက်ကအုပ်စုက ဦးရေ ငါးထောင်ခန့်ရှိမည်။ အသတ်ခံရသူတွေ အုပ်စုက ဘာမှ ပြန်မလုပ်နိုင်။ ဦးရေ ငါးထောင်ခန့် သုတ်သင်ခံလိုက်ရ၏။

ရှေ့ဆက်ပြီး ဦးရေ ငါးထောင်ခန့်က အုပ်စုခွဲပြီး ပြေးကုန်၏။ တောင်ခါးပန်းဘက်ကို နှစ်ထောင် ကျော်လောက် ပြေးတက်လာသည်။ မြောက်အရပ်ဟု ယူဆရသောဘက်ကို နှစ်ထောင်ခန့် ထွက်ပြေး ကြ၏။ ကျန်တဲ့သူတွေက အရှေ့ဘက်ဟု ယူဆရဘက်ဆီထွက်ပြေးကြကုန်၏။

သတ်တဲ့အုပ်စုက ရောင်နီတို့ စီးခဲ့သောကားကြီးကို မြင်းနဲ့ လှည့်ပတ်
ကြည့်ကုန်ကြ၏။ ခေါင်း မွှေးစုတ်ဖွား ဦးချိုကြီးနှင့် ဖုထစ်ကာ
အထွားအကျိုင်းဆုံးကောင်ကြီးက အရပ်ရှစ်မျက်နှာ ကို ခေါင်း မော့ အနံ့ခွရင်း
ရောင်နီတို့ရပ်ကြည့်နေရာ တောင်ခါးပန်းဘက်ကို မျက်နှာတူရှုပြီး
ရပ်ဆိုင်းကြည့်နေ၏။ သူ့လူတွေကို တောင်ခါးပန်းဘက်ဆီကို ရဲဒင်းကြီးနဲ့
ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ဘုရားရေ...သူတို့ ငါတို့ရှိတဲ့နေရာကို သိသွားပြီ။ ကယ်တော်မူပါ။
တို့တွေ အသတ်ခံရလိမ့် မယ်။ထွက်...ထွက်ပြေးကြမယ်လေ”

မိန်းကလေးတွေက အသံတုန်အက်အက်တွေနှင့် ပြေးလာကြကုန်၏။
ယောက်ျား လေးတွေက ခုခံကာကွယ်ဖို့ လက်နက်တွေကို အနီးအပါးမှာ
လိုက်ရှာကြည့်၏။ ကျောက်တုံးတွေသာ ရှိသည်။

“ဟို ကျောက်တောင်စွန်း အကွယ်မှာ ဝင်ပုန်းနေကြမယ်။ တို့ကို
တွေ့ချင်မှတွေ့ဦးမှာ၊ လာကြ.. လာကြ”

“အား.....ဟိုမှာ ဘာကောင်ကြီးလဲ၊ လုပ်ပါဦး”

ပြေးတက်လာသော ပုလုံးလုံးအကောင်ကြီးက အကြည့်ရဆိုးလှ၏။
ဖားပြုတ်ကြီးလိုလို ပုတ်သင်ညိုခေါင်းကြီးလိုလိုနှင့်။ နောက်က လိုက်တက်လာသော
သတ္တဝါတွေမှာလည်း ပုံဆိုးပန်းဆိုး တွေ။

“အဒါ ပြိုလဲသားတွေလား၊ ငါတို့ တခြားပြိုလဲပေါ်
ရောက်နေတာလားကွာ”

“အဲဒါ ပြိတ္တာတွေဖြစ်မှာ....မမြင်အပ်တဲ့ သတ္တဝါတွေ၊ သူတို့ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့
အကုသိုလ်ကံဆိုး အတိုး အကျိုးပေးပြီး ပုံပျက်၊ ပန်းပျက်တွေ ဖြစ်နေတာဖြစ်မယ်”

အားလုံးထဲမှာ ဗဟုသုတ လေ့လာ မှတ်သားအားကောင်းသော

ရောင်နီက ပြောလိုက်ခြင်း ပင်။ ညီညိုက-

“အဲဒီ ပြိတ္တာတွေကို လိုက်သတ်နေတာကရော ဘာတွေလဲ”

“နတ်ဘီလူးတွေ၊ ငရဲထိန်းတွေ၊ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်လို့လား....ရောင်နီရာ”

“မင်းတို့ စကားများမနေနဲ့၊ အကောင်ကြီးတွေ နီးလာပြီ၊ တို့ပြေးကြမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ရောင်နီ မင်းရှေ့က လမ်းရှာပြီး ပြေး၊ ရောင်နီနောက်က မိန်းကလေးတွေ လိုက်ကြ၊ ငါတို့ ယောက်ျားလေးတွေ က သူတို့လိုက်မီလာရင် ခုခံ တားဆီးတိုက်ခိုက်ပြီး အဆင်ပြေသလို လိုက်လာခဲ့မယ်၊ မြန်မြန် ပေးကြ၊ ပြေး”

ရဲဝင်းက လော်ဆော်လိုက်သည်နှင့် အစဉ်လိုက် ထွက်ပြေးကြ၏ ။
ရဲဝင်း၊ မင်းထက်၊ ညီညိုက လက်ပစ်ခဲလောက် ကျောက်တုံးတွေ တစ်ဖက်တစ်လုံးစီကောက်ပြီး နောက်ကနေ ပြေးလိုက်ကြ၏ ။ ကျောပိုးအိတ်တွေနှင့် ပိုပြီး လေးလံပင်ပန်းလွန်းလှ၏ ။

လမ်းရှိသလောက် ပြေးလာရင်းနဲ့ ချောက်ကမ်းပါးမှာ လမ်းဆုံးသွား၏ ။ အောက်ခြေကို ငုံ့ကြည့် တော့ မြူတွေ ဆိုင်းပြီး မှိုင်းမှုန်နေ၏ ။ တောင်ကြားထဲ ဖြတ်တိုက်နေသော လေပြင်းတွေက တဟူးဟူး တဟဲဟဲ မြည်သံပေါ်နေသည်။

“ပြေးစရာလမ်း မရှိတော့ဘူး...တောင် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ပြေးဆင်းမှရတော့မယ်”

“မပြေးနဲ့ ဘီလူးတွေ အဲဒီ လမ်းအတိုင်း မြင်းနဲ့ လိုက်ပတ်ထားပြီးပြီ၊ ပြိတ္တာတွေက ကြောက် လန့်ပြီး သွေးရှူးသွေးတန်းပြေးနေတာ၊ ပြိတ္တာတွေကို ငါ တို့ ခန့်ပေါက်ပြီး ခြောက်လှန့်ထုတ် မယ်”

ပြိတ္တာကောင်တွေ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးလာကြ၏ ။ ရဲဝင်းက ရှေ့ဆုံးကကောင်ကို ခန့်ပေါက်၏ ။ မင်းထက်နဲ့ ညီညိုတို့လည်း ဝိုင်းပေါက်ကြ၏ ။

ဘေးနားမှာ ကျောက်ခဲတွေပေါနေ၍ ရောင်နီနဲ့ မိန်း ကလေး (၄) ယောက်ပါ
ဝိုင်းပေါက်ကြ၏။

ပြိတ္တာတွေ ကျောက်ခဲမိုးရွာသလို အပေါက်ခံနေရ၍ တချို့က
တောင်ခြေကို ဆင်းပြေး ကြ၏။ တချို့က တောင်ပေါ်ကို
အတင်းတွယ်တက်ပြေးကြ၏။ တောင်ခါးပန်းလမ်းဆုံးဘက်ကို ဦးမတည်ရဲကြ
တော့။

ငရဲထိန်းကြီးရဲ့ မြင်းတပ်ဖွဲ့ကလည်း တောင်စောင်း
အောက်ခြေပတ်လည်မှာ ဝိုင်းထားကြ၏။ ငရဲထိန်းအဖွဲ့တွေ ခွဲပြီး ပြိတ္တာတွေ
နောက်လိုက်ကုန်ကြ၏။ ငရဲထိန်းခေါင်းဆောင်အဖွဲ့က တောင်ခါး ပန်းကို
ဝိုင်းထား၏။

အောက်ခြေကို ပြေးဆင်းလာသော ပြိတ္တာတွေကို ငရဲထိန်းတွေက
ထိုးခုတ် သတ်ဖြတ်သုတ် သင်နေ၏။ ငရဲထိန်းခေါင်းဆောင် ဦးချိုနှင့်ခုနှင့်
လူထွားကြီးက ရောင်နီတို့အုပ်စုကို မမှိတ်မသုန် လှမ်း ကြည့်နေ၏

ကိုက်တစ်ရာ အကွာလောက်က ကြည့်သော်လည်း
ကြောက်စိတ်တွေတဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာ စေနိုင်သော အကြည့်မျိုးကြီး ဖြစ်၏။

“အာနီးတို့၊ ရမ်ဘိုတို့ထက် နှစ်ဆလောက်ကို တောင့်တင်းခိုင်မာတယ်။
သူ့ကိုင် ထားတဲ့ ပုဆိန်နှစ်ဖက်သွားရဲ့ ရိုးတံအရှည်ကို က
လှံတစ်ချောင်းစာလောက်ရှိတယ်။ သူ့ပုဆိန် တစ်ချက် ထိ တာနဲ့ အသက်
ဘယ်နားကထွက်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ညီညိုက လှမ်းကြည့်ရင်း....ကြောက်မေးရိုက်သံကြီးနှင့် ပြောလာ၏။
မိန်းကလေးများဆို ရဲရဲပင် ပြန်မကြည့်ရဲ့။

ငရဲထိန်း ခေါင်းဆောင်ကြီး (ယမဒေါ၊ ယမနေ) ဆိုသည်မှာ
ယမမင်းကြီးရဲ့ လက်ရုံးနှစ်ဆူ ဖြစ် ၏။ ညာလက်ရုံးနဲ့ ဘယ်လက်ရုံးပေါ့။

ဒီငရဲထိန်းကတော့ ဘယ်လိုအဆင့်ရယ်မှန်း မသိ။

“ဟာ....အခြေအနေမကောင်းဘူး။ ငါတို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူ့
လူတွေကို အသံသြအက် အက်ကြီးနဲ့ ပြောနေသံ ဗလုံးဗထွေးကြားနေရတယ်။
တို့ကိုတွေ့သွားတာ သေချာပြီ”

“တောင်ပေါ်တက်ပြေးတဲ့ ပြိတ္တာတွေကို
ပြောနေတာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“တို့တည့်တည့်ကို ပြနေတာကွ၊ တောင်ပေါ်တက်ပြေးတဲ့ ပြိတ္တာတွေ
တို့ဘက်မှာ အပေါ်ဘက် မှာ တစ်ကောင်မှမရှိဘူး။ ဟော...တို့ဘက်ကို
သူ့ဧရာမမြင်းကြီးနဲ့ ခုန်ထိုးပြီးတက်လာပြီ”

အာဂမြင်းကြီးတွေ တောင်ပေါ်တက်လာနိုင်ကြ၏ ။ တောင်ဆိတ်တွေလို
တောင်တက်လည်း ကျွမ်းကျင်ကြ၏ ။

“တို့ကို သတ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်။ လုပ်ကြပါဦး...ကယ်ကြပါဦး။
ငါတို့မှာ ပြေးစရာမြေ မရှိ တော့ဘူး”

မိုးသဲက ဝိုသံပါကြီးနှင့်အော်ပြော၏ ။ ရဲဝင်းက ကျောက်ခဲတွေ
လိုက်ကောက်ပြီး ဘေးနားမှာ စုပုံနေ၏ ။ရောင်နီကနက်ရှိုင်းသော
ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေ၏ ။

“ငါတို့ ခုန်ဆင်းကြမလား”

“သေကုန်မှာပေါ့”

“ဟိုအကောင်ကြီးတွေ လာခုတ်သတ်ရင်ကော သေရမှာပဲ။ ဒီအောက်ထဲ
ခုန်ချ တာ သေလမ်း၊ ရှင်လမ်း နှစ်လမ်းရှိသေးတယ်”

“နေဦး...ဒီအကောင်ကြီးတွေ တို့နဲ့ မပတ်သက်ဘူး၊ တို့ကို
ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ဆိုတာ အသာ စောင့်ကြည့်ရအောင်။ သူတို့ ရန်မူမှ ငါတို့

ပြန်တိုက်ခိုက်မယ်”

အားလုံး ကျောက်နံရံကို ကျောက်ပိပြီး ရင်တထိတ်ထိတ် နှင့်
စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ဗလုံး ဗထွေး အသံကြီးတွေနှင့် မြင်းကြီးတွေ ကုဆုန်ပေါက်
တက်လာ၏။ မြင်းပေါ်မှာ စီးလိုက်လာသော လူထွားကြီးတွေကို ပေ (၂၀)
အကွာလောက်ကနေ မြင်ရတာ ပိုပြီးကြောက်လန့် တုန်လှုပ်ချင် စရာ။

ထွားကျိုင်းသန်မာပြီး အမွေးထူလပျစ်နှင့် မျက်ကွင်းညိုကြီးတွေ၊
မျက်လုံးနီကြီးတွေ၊ ဦးချိုချွန် ချွန် နှစ်ဖက်တွေနှင့်။

ပုဆိန်ကြီးကလည်း လက်ပထက်မြနေ၏။ ဝါးဝါးဝေဝေ အသံတွေနှင့်
ပုဆိန်ကြီးကို ဓားတစ် လက်ပမာ ဝှေ့ရမ်းပြီး တက်လာကြပြီ။
နောက်လိုက်တွေကလည်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မျက်နှာ သွင်ပြင်မျိုး စုံနှင့်။

“ဘုရား....ဘုရား”

“ဩကာသ...ဩကာသ”

“အမယ်လေး...ကြောက်စရာကြီးတွေ”

“အမေရေ...ကယ်ပါဦး”

“ရဲဝင်း.....အခြေအနေ မဟန်ဘူး”

“ရွီး...ရွီး”

“ထန်း....ထန်း”

“ဟာ.....မြားနဲ့ပစ်တယ်။ ငွ်ရှောင် ထိုင်နေကြ”

“ရွီး....ရွီး....ရွီး”

“ပှစ်.....ပှစ်.....ပှစ်”

“ဒေါင်....ဒန်း....ထန်း”

ပစ်တယ် တက်လာ၍ ထိချက်လွဲနေခြင်းပင်။ မြားတံတွေကပင် လှံတိုလောက်ကြီး တွေ။

“မရတော့ဘူး.....သူတို့သတ်တာ မခံဘူး။ ငါ ခုန်ဆင်းမယ်”

ဖြိုးက-

“ရောင်နီ”

ဖြိုးရဲ့အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး လန့်အော်၏ ။

“ဖြိုး....နောက်ဘဝမှာ ပေါင်းဆုံဖို့ အတူမသေရဲဘူးလား”

ဖြိုး စိတ်ကို မျက်လုံးစုံမှိတ် တင်းလိုက်ပြီး...

“အင်း”

“လာ”

ရောင်နီကဖြိုးလက်ကို ဆွဲပြီး ချောက်ထဲခုန်ချသွား၏ ။ ကျန်တဲ့ သူတွေ တွန့်နေ၏ ။ ရန်သူတွေနဲ့ လည်း (၁၀) ပေခန့်သာကွာတော့၏ ။ အောက်ကို ဆင်းပြေးဖို့ ဘယ်လိုမှ မလွတ်နိုင်။ အထက်တက် ပြေးလို့မရ။ ချောက်နံရံစောက်ကြီးက မြင့်မား၏ ။

စပိုက်ဒါမန်းလို၊ လင်းနို့လူသားလို အတင်းတွယ်တက်သွားနိုင်ရင်တောင် မြားစာမိမှာ ဧကန်။

ရဲဝင်းက ခဲနှင့် စတင်ပစ်ခတ်၏ ။ မင်းထက်၊ ညီညိုတိုပလည်း လိုက်ပစ်ခတ်ကြ၏ ။ ခေါင်း ဆောင်ကြီးကို ရှုပ်ထိသွား၏ ။ ဒေါသမျက်နှာကြီးနှင့် ပါးစပ်ကြီးပြဲပြီး အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ဟစ်လိုက် သံ ပွက်လောညံသွားသည်။

မိန်းကလေး (၃) ယောက် ကြောက်လွန်း၍ ခဲပင် မပေါက်ရဲကြ။ လှံပျံ၊ အဲမောင်း၊မြားတံတွေ ပလူပျံအောင်ဝင်လာ၏ ။

“မရတော့ဘူး.....ရောင်နီတို့နောက်ကို လိုက်ကြတော့”

ချောက်ထဲက အော်သံသဲ့သဲ့လေး ကြားရ၏။

“ဆင်းလာ.....ခွဲ”

“မိုးသဲ....ဆင်းမယ်၊ သူတို့ ဘာမှမဖြစ်လို့ ခေါ်နေပြီ”

“အေး....နင်အရင်ဆင်း ရွှေရောင်”

“ဟေ့အေး....နင်ပဲ အရင်ဆင်း”

“ဟာ.....နင်တို့က အရေးထဲမှာ.....ကဲဟာ...”

ဇွန်က နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆောင့်တွန်းချလိုက်၏။

“အား....”

“အမလေး...”

“ဇွန်.....လိုက်ဆင်းလေ”

“အီး:.....ဆင်းရဲဘူး”

သူတို့ရှေ့မှာ တောင်ဂမူလေးခံနေ၍ သာ လှမ်းပစ်နေသော လက်နက်တွေ မထိမှန်နေခြင်းပင်။ ညီညိုက ဇွန်တင်ပါးကို ကန်ချလိုက်၏။

“အမလေး....သေပါပြီ”

သူများကျတော့ လုပ်တတ်တယ်။ သူ့ကျတော့ နင်းကန်အော်လိုက်တာ။

“ငါ့စော်ကို ကန်ချတယ်၊ရော့ကွာ...”

ရဲဝင်းက ညီညိုကို နောက်ကနေ ဆောင့်ကန်ချလိုက်၏။ ညီညိုလည်း-

အသံကုန်အော်ပြီး ချောက်ထဲကျသွား၏။

တောင်ခါးပန်းလမ်းကျဉ်းလေးပေါ်ကို ခေါင်း ဆောင်ကြီး ရောက်နေပြီ။

“ဟေ့ကောင်.....မင်းထက်.....ဆင်း.....အမြန်ဆင်း”

“ဟိုမှာ ပုဆိန်နဲ့ လှမ်းပေါက်တော့မယ်...ဆင်း”

ဒီတော့မှ မင်းထက် ခုန်ဆင်းသွား၏။ ရဲဝင်းနှင့်

ငရဲထိန်းခေါင်းဆောင်ကြီး ဆိုင်ကြည့်နေ၏။ ခေါင်း ဆောင်နောက်က တက်လာသော နောက်လိုက်ကောင်ကြီးက လက်ထဲက လှံတံဖြင့် ဆပြီး လှမ်းပစ်လိုက်စဉ် ရဲဝင်း လှစ်ခနဲ ခုန်ချသွား၏။

ငရဲထိန်းခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံကြီးက ဟိန်းဟိန်း ပွက်ညံသွားတော့ ၏။

*

ထူးထူးခြားခြား လူသားများရွာ

မြူးခိုး ဝေဝေတွေထဲ တောင်ပံပါသလိုပျံပဲပြီး သစ်ပင်ခြုံတွေပေါ် ပြုတ်ကျကုန်၏။ သစ်ပင်တွေ ကလည်း တွေ့ဖူးနေကြသစ်ပင်ပုံစံတွေ မဟုတ်၊ အထူးအဆန်း ပုံစံတွေ။

ရောင်နီနဲ့ဖြိုးက သစ်ပင်ခွကြား ညှပ်နေသူတွေကို လိုက်ဆွဲထုတ်ပေးနေ၏။ ချုံကိုင်းနဲ့ ကျောပိုး အိတ်ငြိနေတာတွေ လိုက်ဖြုတ်ပေး၏။ လူ (၈) ယောက်လုံး သစ်ပင်အောက်ကိုရောက်မှ-

“ဖြော....ဖရော”

“အားလုံးရှောင်ကြ”

“ပိုး.....ဒုတ်”

သူတို့ ရပ်နေသောနေရာကို လှံတံတစ်ချောင်း ထိုးကျလာ။ မြေပြင်မှာ စိုက်ဝင်ပြီး ထောင် မတ် နေ၏။

“ဟာ.....သူတို့လိုက်လာပြီ”

“မဟုတ်ဘူး.....မင်းထက်၊ ငါ့ကို လှမ်းပစ်တဲ့ လှံတံပါ။ သူတို့ ဆင်းလိုက်လာနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“”ငါတို့ ချောက်ထဲ ခုန်ဆင်းတာ ကံကောင်းလို့ မသေတာနော်၊ လေဟုန်စီးပြီး ဝဲပျံသွားနိုင် တယ်”

“မဟုတ်ဘူး...တစ်စုံတရာအားအင်က ငါတို့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုပင့်ပြီး မပေးထားသလိုပဲ။ နို့မို့ဆို ခွေးကျောက်ကျ ကျပြီး မရှုမလှသေကုန်တာပေါ့”

“အေး....တို့လည်း အဲဒီ လိုပဲ ခံစားရတယ်”

ဖြိုးက-

“တို့ကိုဆို ချိုင်းကနေ ဆွဲမပေးပြီး မြေပြင်ပေါ် အသာချပေးသွားတာ။

နင်တို့ကိုတော့ ငှက်တွေ လို ပေါ့ပါးအောင် လုပ်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“တို့ရဲ့ ကံတရားပေါ့၊ အတိတ်က ကံတရားပေါ့။လက်ရှိ ကုသိုလ်ကံနဲ့ပေါင်းစပ်ပြီး ကယ်တင် လိုက်တာလေ”

“ကံဆိုတာကိုယ်ပြုတဲ့အမှု၊ အတိတ်ကံဆိုတာ အတိတ်ဘဝမှာကိုယ်ပြုထားတာတွေ၊ကောင်း တဲ့ ကုသိုလ်ကံကြောင့် သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်း၊ နတ်မြတ်တွေက စောင့်ရှောက် ကယ်တင်ပေး တာ နေမှာပေါ့”

ထိုစဉ်မှာပင် သစ်ပင်ထက်က ဝင်းခနဲလင်းသွားသော အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက် ရပြီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွား၏ ။ အားလုံး အံ့အားသင့်နေမိကြဆဲ။ သတိပြန်ဝင်လာသော ရောင်နီက-

“တွေ့လား.....ငါတို့ကို စောင့်ရှောက်ကြောင်း သက်သေပြသွားတာ... ဘာမှ အားမငယ်ကြနဲ့”

သူတို့အားလုံး ထိခိုက်အနာတရ ကြီးကြီးမားမား ရရှိတာ မရှိသေး။ ဗိုက်တွေလည်း ဆာလောင် နေပြီမို့ ဝက်သားပေါက်စီတွေ စားသောက်ကြ၏ ။ စားသာ စားသော်လည်း လေကို ဝါးရသလို ဖြစ်နေ ၏ ။ ရေသောက်တော့လည်းထိုအတိုင်းပင်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာ လဲ”

“ဒါတွေ စားသောက်မရမှတော့ အလေးခံပြီး သယ်မနေပါနဲ့တော့ကွာ... လွတ်လွတ် လပ်လပ် သွားကြရအောင်၊ အရေးအကြောင်းဆို ပြေးလို့ရတာ ပေါ့”

အားလုံး ကျောပိုးအိတ်တွေ ပစ်ထားလိုက်ကြ၏ ။ ဇွန်ကဂျာကင် အနွေးထည်လေး ကောက်စွပ် ၏ ။ ကိုယ်ပေါ်ဝတ်ပြီးတာနှင့် အကျူးပျောက်သွား၏ ။

“ဟယ်...အကျွန်ုပ်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာလဲ၊ အံ့ဩပါရဲ့... အကျွန်ုပ်တွေတောင် ဝတ် လို့မရဘူး”

“ဝတ်မရလည်း ပစ်သားထားခဲ့လိုက်တော့....ဇွန်ရေ”

“(၈) ယောက်သား စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လျှို့ဝှက်လမ်းထဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ရောက်နေတာက (၇) ကွေ့ကြီး ဖြစ်နေ၏။ လမ်းပိတ်ကြီး။ သစ်ပင်ဆူးတောင်တွေကို ရှောင်ရှား ပြီး ရှေ့ဆက်သွားသောအခါ လှိုက်ခေါင်းပုံစံဖောက်ထားသော ချုံပိတ်တောကြီးကို တွေ့ရ၏။

အလင်းရောင်က နီဝါရောင်သမ်းလာ၏။ ချုံထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်-

“ရွှီး.....ဖြိုး”

“အမလေး ဘာကောင်ကြီးလဲ”

“မြွေ.....မြွေ.....နောက်ဆုတ်နေ”

ဂူဝင်ပေါက်နားမှာ ခေါင်းသုံးလုံးနှင့်မြွေက ချုံမှာ ကပ်လိမ်ပြီး ပါးပျဉ်းထောင်နေ၏။ ဝင်လာသူ ကို လှမ်းပေါက်မည့် အနေအထား။

ရောင်နီနှင့် ရဲဝင်းကလွဲရင် ကျန်တဲ့သူတွေ နောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်၏။ ရဲဝင်းက ဆူးတောင် ပါသော အရွက်ရိုးမာ တစ်ချောင်းကို ချိုးလိုက်၏။ ရောင်နီက သစ်ခြောက်ပင်အကိုင်းရှည်ရှည်ကို ချိုး လိုက်၏။ ရဲဝင်းက မြွေကို ထိုးသတ်ဖို့ ပြင်နေ၏။

“မသတ်နဲ့....ရဲဝင်း”

“အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါမှန်သမျှ သတ်ရမှာပဲ၊ ဒါမှ ကိုယ်ရော နောက်လူတွေပါ အန္တရာယ် ကင်းမှာ”

“မေတ္တာတရားသာ ထားစမ်းပါ။ အသာ ခြောက်လှန့် ထုတ်လိုက် သူ့ဘာသာသူ ထွက်သွားလိမ့် မယ်၊ အစောင့်မြွေတွေ ဖြစ်နေရင် မလွယ်ဘူး၊

မသတ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“မင်းကလည်း နောက်လိုက်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒါက ခေါင်းသုံးလုံးနဲ့ မြွေဟောက်၊ ငါတို့ တွေ့ဖူးတဲ့ အထဲမှာ မပါဘူး။ ဒီမှာက သစ်ပင်တွေရော၊ သတ္တဝါတွေရော အထူးအဆန်းတွေချည်းပဲ”

“မင်းဖယ်ပါ...ငါကြည့်ရှင်းမယ်”

ရောင်နီကတုတ်ဖြင့် ခြောက်လှန့်လွှတ်၏။ မြွေက တုတ်ကို အတင်း လိုက်ပေါက်နေ၏။ အတော်ကို အဆိပ်ပြင်းပြီး ဒေါသကြီးပုံရ၏။ တော်တော်လေးကို ခြောက်လှန့်လိုက်မှ မြွေလည်း မောပြီး တုတ်ကို ပေါက်မရမှန်းသိ၍ သူ့ဒေါသသူ လျှော့ပြီး အပင်ပေါ်က တွယ်ဆင်းသွား၏။ ကျောက်တုံးကြားထဲ ဝင်သွား၏။

“ရောင်နီ...မြွေတွေနေတဲ့ဂူ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“လမ်းက ပိတ်နေပြီ၊ ဒီထဲ

ဝင်ကြည့်ရမှာပဲ....ကျောက်တောင်နှစ်ဘက်ကို တွယ်တက်ဖို့ ကလည်း မတ်စောက်လွန်းလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သတိ ဝိရိယထားပြီး ဝင်ကြတာပေါ့၊ ငါနဲ့ရောင်နီ ရှေ့ဆုံး ကဝင်မယ်။ ဖြိုးနဲ့ ဇွန်က အပေါ်ဘက်ကို သေချာကြည့်...တို့ပုခုံးတွေ ကိုကိုင်ပြီးလိုက်၊ မိုးသဲနဲ့ရွှေရောင်က အောက်ဘက်နဲ့ ဘေးဘက်တွေကို သေချာကြည့်၊ နောက်ဆုံးကလိုက်တဲ့ မင်းထက်နဲ့ ညီညိုက နောက်ဘက် လုံခြုံရေး တာဝန်ယူ...ဘေးဘက်၊ အပေါ်၊ အောက်တွေလည်း အလွတ်မပေးနဲ့”

“ဂူထဲမှာ အလင်းရောင်မရှိရင် ဘာမြင်ရမှာလဲ”

“ရှိပုံရတယ်...ငါ့မာ ဇစ်ပိုမီးခြစ် ပါတယ်။ လိုအပ်ရင်ခြစ်ပြီး လမ်းပြသွားမယ်”

(၈) ယောက်သား ရထားတွဲလို တန်းစီလိုက်ကြ၏။ ဂူထဲကို တရွေ့ရွေ့နှင့် သတိထားပြီး တိုးဝင်လာလိုက်၏။ ပန်းရုံ၊ ပန်းခြံမို့ အပြင်ကနေ အလင်းပျောက်တွေ့ရှိနေ၍ ပျံ့ပျံ့လေးလင်းနေ၏။ ပေ (၆၀) ခန့် လျှောက်ဝင်မိသောအခါ လူထွက်ပေါက်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

ဂူထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမရှိ။ ပိုးစုန်းကြူးလေး တစ်ကောင်က အလင်းပြဆောင်ပြီး လမ်း ညွှန်ခေါ်ဆောင်လာ၏။ ဂူထွက်ပေါက်ရောက်မှ ပိုးစုန်းကြူးလေး ပျောက်သွား၏။ ဂူထွက်ပေါက်ထွက် သောအခါ တဖြည်းဖြည်း ပြန့်ကျယ်သွားသော လျှိုမြောင်ကြားလွင်ပြင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သာမန် ရေတွင်း ငါးတွင်းစာမကသော တွင်းကြီးထဲမှာ မီးလောင်ထားသော ပြာတွေ အောက်ခံ ထား၏။ ထင်းအသစ်တွေ ထပ်ထည့်ထားတာ တွေ့ရ၏။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ ကားစင်တွေ၊ သချည်း မှတ်တိုင်များပမာ မြောက်များစွာတွေ့ရ၏။

လက်ပံပင်ကြီးတွေကလည်း ဟိုနား၊ ဒီနား အပင်ငါးဆယ်ခန့် တွေ့ရ၏။ လွှစက်ကြီးတွေလို လွှစင်ကြီး (၁၀) ခုခန့်လည်း တွေ့ရ၏။ သံကြိုးတွေ၊ သံခြေကျင်းတွေနှင့် သံမီးဖိုကြီးတွေ ဟိုမှာ ဒီမှာ။

မြင်ရတဲ့နေရာက လူသတ်၊ နှိပ်စက်၊ အကျဉ်းခန်းနှင့် ဆင်တူနေ၏။ ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ဆိုးကြီးတွေ လည်း ရ၏။ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်နံရံမှာ သွေးတွေပက်ထားသလို စွန်းထင်းနေ၏။

“အီး....ဒီနေရာကြီးကို မသတိတော့ဘူး။ မြန်မြန်သွားကြပါဟယ်”

“အော့....ငါလည်း အော့အန်ချင်တယ် အီ”

“ပုပ်စောနံလိုက်တာ....လူသေကောင်ပုပ်တွေများ ရှိနေသလား မသိဘူး”

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။...စင်ဆောက်ထားတဲ့ အပေါ်မှာ ဓား၊ လှံ၊ ပုဆိန်၊

တင်းပုတ်၊ လွှာ ရဲဒင်း၊ ဆောက်၊ တူတွေ အများကြီးပဲ။ ဒါ ဘယ်လိုနေရာလဲ၊ ဘယ်လို ငရဲ”

“လူသတ် စက်ကွင်းကြီးပါဟယ်”

“ရှူး...ဘေးမှာ အန္တရာယ်တွေ ရှိနိုင်တယ်၊ နင်တို့ တိုးတိုး ပြောကြ၊ မြန်မြန် ဖြတ်ကြမယ်။ ငါတို့ ယောက်ျားလေးတွေတောင် ကျောချမ်းလာပြီ”

“ငါ ရှူးထွက်ကျတော့မယ်...ကြောက်သေးပါနေပြီနဲ့ တူတယ်”

“အရေးထဲမှာ....မင်းထက်ရာ”

“ခဏလေးပါကွာ....ညီညို၊ ငါ့ကို ခဏစောင့်ပေးဦး”

တစ်ဖွဲ့လုံးပဲ အသာစောင့်ပေးလိုက်၏ ။ လေတိုက်လိုက်တိုင်း သံထည်၊ သတ္တုပစ္စည်းချင်း ထိခတ်သံတွေ မြည်နေ၏ ။ မကောင်းဆိုးဝါးကြီး ဧရာမဓားမကြီး သွေးသံပေးနေသလိုပင်။

လူသတ်စက်ကွင်းနေရာက ကိုက် (၁၀၀) ခန့် ကျယ်၏ ။ အဲဒီ နေရာမှ လွန်သောအခါ ဧရာမ ပန်းသစ်ပင်ကြီးတွေကို တွေ့လိုက်ရ၏ ။ ပန်းပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်က အထဲမှာ လူနှစ်ယောက် ငုတ်တုတ် ထိုင် နိုင်လောက်၏ ။ ပင်စည်ရိုးက လူအရိုးကြီးကဲ့သို့ပင်။ ဧရာမ ခြေသလုံးရိုးကြီးကနေ ကိုင်းတံတွေ ဖြာထွက်ပြီး ပန်းပွင့်ကြီးတွေ ပေါက်နေခြင်းပင်။

သူတို့အုပ်စု ပန်းပွင့်တောကြီးက ဖြတ်စဉ် ပန်းပွင့်ကြီးတွေ ငုံ့နေရာက ပါးစပ်ပေါက်ကြီး တွေလို ပွင့်အပြီး ကိုင်းတံတွေ တိမ်းညွတ်ကာ လူနောက်ကို လိုက်ဟပ်ဖမ်းတော့၏ ။

“ဟာ....မိုးသဲ ငုံ့ရှောင်လိုက်”

“ရဲဝင်း...မင်းနောက်မှာ”

“အား.....လုပ်ပါဦး”

“ဇွန်....ဇွန်လက်ကို ဟပ်မိသွားပြီ”

ဇွန်ရဲ့ လက်တစ်ဘက်ကို ပန်းပွင့်ကြီးကစုပ်မြို့ပြီး မြွေကဲ့သို့ ပွင့်လွှာကြီးတွေ ဖြဟပြီး မြို့ဖို့ ကြိုစားနေ၏။ ဇွန် ထိတ်လန့် အော်ဟစ်သံ ပွက်လောညနေပြီ။ ရဲဝင်းက အပင်ကိုင်းတံကြီးကို ခိုစီး နှိမ့်ချိုးလိုက်ရာမှ ဇွန် လက်လွတ်သွားရ၏။ ဇွန်လက်မှာ အရည်ကျိချွဲတွေနှင့်....ရောင်နီက-

“အသားစား သစ်ပင်ပန်းပွင့်တွေ ဒီကနေ လွတ်အောင် မြန်မြန် ပြေးကြ”

အားလုံး ပရန်းသုန်းကား ထွက်ပြေးကြ၏။ ပန်းပွင့်ကြီး တွေဟာ တေ့စွပါးစပ်ကြီးတွေလို မှီရာကို လှမ်းဟပ်နေ၏။ လက်တွေနဲ့ရိုက်ချပြီး ဒီဇရီယာဇုန်က လွတ်အောင် ရုန်းပြေးရ၏။

စိတ်သွားသလောက် ကိုယ်က မပါ။ ပြေးဆိုမှ စလိုးမိုးရှင်းနှင့် ပြေးရသလို ဖြစ်နေ၏။ ထမင်းလုံး တေ့စွခြောက်သလို အားအင်သုံး ပြေးလေ၊ ပို၍ နှေးကွေးလေပင်။

ရဲဝင်းက မီးခြစ်နဲ့ ခြစ်ပြီး ပန်းပွင့်ကြီးရဲ့ ပါးစပ်ပေါက်၊ ပွင့်အာနေတဲ့အထဲ ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ပန်းပွင့်ကြီးက အစာအမှတ်နဲ့ မြို့သွား၏။ အထဲမှာ မီးလောင်ပြီး တွန့်လိမ့်ကွေးကောက်ကာ မကောင်း ဆိုးဝါး အော်ဟစ်သံကြီးနှင့်အတူ အပင်တွေ (ဆက်နွယ်မှု ရှိဟန်တူ၏။) အားလုံး လောင်ကျွမ်းပြိုလဲ ကုန်ကြ၏။

*

ဒီ ဘက်ရောက်သောအခါ လူ့လောက ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တူသယောင် ပုံစံမျိုး တွေ့မြင်ရ၏။ မြေနီလမ်းကလေးမှာ မှတ်တိုင်စိုက်ထား၏။ သက္ကတလား၊ မာဂတလား၊ ဘာစာမျိုးမှန်း မသိတာ ရေး ထားသည်။

မြေနီလမ်းဘေးအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာကြ၏။ နှစ်ထပ်ခြေတံရှည်

သစ်အိမ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ကြီးက ရှေ့ခေတ်အိမ်ကြီး၊ လူသံတွေကြား၍
အနီးအနား သစ်ပင်ချုံနွယ် အကွယ်ကနေ အသံလာရာဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေး (၄) ယောက် ပန်းတွေခူးနေကြ၏။ ဆံပင်အရှည်တွေနှင့်၊
ရတနာပုံ ခေတ်က ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံတွေနှင့်၊ လက်ထဲမှာလည်း ယွန်းကလပ်တွေ
ကိုယ်စီနှင့်၊ ချောမောလှပ ကြ၏။ သနပ်ခါးပါးကွက် ပါးလေးတွေ
လိမ်းခြယ်ထားကြ၏။ အစိမ်းရောင် အဖြူရောင်၊ ပန်းနုရောင်၊ အဝါ ရောင်
ဝတ်ဆင်ထား၏။

“ဥ...ဥစ္စာစောင့်တွေနဲ့ တူတယ်”

ညီညိုက ပြောလာ၏။ ရွှေရောင်က..

“ဟုတ်တယ်....ဥစ္စာစောင့်တွေ”

“ဒါဆို သတိထား၊ သိုက်စောင့်ဘီလူးတွေ ရှိတတ်တယ်”

“ဟိတ်....ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ပြောစမ်း”

နောက်ကျောဘက်ကနေ အော်ဟစ်သံပေါ်လာ၍ အလန့်တကြား
လှည့်ကြည့်မိကြ၏။ မင်းညီ မင်းသား ဝတ်စုံတွေနှင့် လက်ထဲမှာ မြှားတံတွေကိုပစ်ဖို့
အသင့်ချိန်ထား၏။ (၄၂) ယောက်ခန့် ရှိမည်။ တချို့က လှံတံတွေ
အသင့်ချိန်ထားကြသည်။

“သင်တို့ ဘယ်သူတွေတုန်း၊ ရန်သူတွေလော....မိတ်ဆွေလော။”

“ကျွန်...ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားဧည့်သည်တွေပါ။ မျက်စိလည်း
လမ်းမှားပြီး ဒုက္ခ ရောက်လာ ကြတာပါ။ လူကောင်းတွေပါ နောင်တော်ကြီးရယ်၊
ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက စူးစိုက်ကြည့်ကာ အကဲခတ်လိုက်၏။
ဘာလက်နက်မှ မပါ သော ရောင်နီတို့ကို အတန်သင့်ယုံကြည်သွားပုံရသည်။

သူ့လူတွေ မြားနဲ့ ချိန်ထားတာကို မလုပ်ခိုင်း တော့။

“တစ်နယ်ရပ်သားတွေပဲ...ဒီရောဟာ လူစိမ်းတွေ ရောက်လာဖို့ ခဲယဉ်းတယ်၊ သင်တို့က ပေါက်မြောက်အောင် ရောက်လာနိုင်တဲ့ အတွက် ဧည့်သည်တော်အဖြစ် သတ်မှတ်ရသ ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်က မင်းကျော်စွာတည်း။ သင်၏ ။ အမည်သည်ကား ဘယ်သူနည်း”

“ကျွန်တော်က ရောင်နီပါ။ သူတို့က ရဲဝင်း၊ ညီညို မင်းထက် သူတို့လေး တွေက မိုးသဲ၊ ဖြိုး၊ ဇွန်နဲ့ ရွှေရောင်လို့ အမည်ရပါတယ်...နောင်ကြီး မင်းကျော်စွာ”

“အိမ်...ဗမာလူမျိုးတွေမို့ အချင်းချင်း ကူညီပေးရတာ ပေါ့၊ ကဲ... အိမ်ထဲကို ကြွ၊ ဟောဟိုမှာ.. ပန်းခူးနေတာ ကျုပ်နှမများပါပဲ၊ အဖြူရောင်က မြတ်လှ၊ ပန်းရောင်က မြတ်နု၊ အဝါရောင်က မာလာ၊ အစိမ်းရောင် ဝတ်ထားတာက မြစ်မီးတဲ့။ ကျုပ်နောက်ပါတွေကတော့ အိမ်တော်ပါတွေပေါ့”

မင်းကျော်စွာ ခေါ်ဆောင်လာရာနောက်ကို ရောင်နီတို့ အဖွဲ့တွေ လိုက်သွားကြ၏ ။ မိန်းကလေး တွေလည်း မင်းကျော်စွာရောက်လာတာနှင့် ပန်းခူးတာရပ်ပြီး အိမ်ထဲကို အသာဝင်လာကြ၏ ။

နှမလုပ်သူတွေက မင်းကျော်စွာကို ရေကြည်တော် ဆက်ကြ၏ ။ ကျန်တဲ့ နောက်လိုက်နောက်ပါ တွေက အလျှိုလျှို ပျောက်ကွယ် သွားကြသည်။ မိန်းကလေးတွေက ရောင်နီတို့ ဝတ်ပုံစားပုံ တွေကို အထူးအဆန်းပမာ ခိုးခိုးကြည့်ပြီး အံ့ဩနေကြ၏ ။

မင်းကျော်စွာက နှမတွေကို အကျိုးအကြောင်း တီးတိုးခေါ်ပြောပြ၏ ။ ဒေါင်းလန်းကြီး နှစ်ခု...ဒေါင်းလန်ထဲမှာ လူ လေးယောက်စာ ထမင်းတွေ ပုံပေး၏ ။

အချဉ်ဟင်း လောင်းထည့်ပေး၏။ ငါးခူး၊ ငါးရဲ့၊ ငါးကျည်းကြော်၊ အင်ကြော်၊ သရက်သီး၊ သံပုရာသီးသနပ်တွေ အပုံလိုက်ကလေး တွေ ချထားပေးပြန်၏။

“ဧည့်သည်တော်တို့ အဖန်ရည်လေးလည်း သုံးဆောင်ကြ၊ ပြီးရင် ထမင်းစားကြပေါ့၊ ညနေ စောင်းလှနေပြီ။ ဘာမှ စားမလာရသေးရင် ဆာရောပေါ့”

မင်းကျော်စွာ ပြောလာ၏။ မိန်းမလှလေးတွေ လာချပေးထားသော ရေခွေး၊ လက်ဖက်သုပ်၊ မရွေး၊ ထန်းလျက်ခဲတွေ အနည်းအကျဉ်းစီ စားပြီး ရေခွေးသောက်ကြ၏။ အစားအသောက်တွေက အရသာတစ်မျိုးစီ ထူးကဲနေ၏။

မိန်းမလှလေးတွေက မင်းထက်၊ ညီညို၊ ရဲဝင်း ရောင်နီတို့ (၄) ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေ၏။ ရှက်ပြီး၊ မျက်လုံးလေးတွေ ကြည်လဲ့ပြီး ပဲတွေများပြနေ၏။

“ဟင်းနော်....မပြောလိုက်ချင်ဘူး....နှာဘူး”

ဇွန်က ရဲဝင်းကို မကြည့်ချင်၊ သဝန်တိုနေ၏။

“ဒီမှာလဲ နှာဘူးကြီး....နှာခေါင်းကြီးနီလာရင် ကုတ်ဆွဲပစ်မှာနော်၊ ပြီးတော့မှ သူများကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ရွှေရောင်က ညီညိုကို တီးတိုးနှိပ်ကွပ်နေ၏။

“တို့ကတော့ သဝန်မတိုဘူး၊ ကြိုက်ရင်လိုက်သွား...သစ္စာမရှိ၊ မျက်နှာများတဲ့ ရည်းစားမျိုး ကတော့ No Sorry ပဲ”

မိုးသဲက မင်းထက်ကို မေးငေါ့မဲ့ရွဲ့ ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ဖြူးကတော့ ရောင်နီကို-

“တို့ကတော့ စိတ်ချတယ်....ရောင်နီက နှာဘူး မဟုတ်ဘူး နော်... ဟုတ်တယ် မို့လား ရောင်နီ”

“ဒါပေါ့....ဒီလို နားလည်မှုရှိစမ်းပါ”

“နာဘူး မဟုတ်ရင် ဂန်ဒူးဘဲ”

ညီညိုက မကြားတကြား လှမ်းနှိပ်ကွပ်၏။ ရဲဝင်းက ရောင်နီကို-

“ဂျော်ဒကေးကြီး”

မင်းထက်က-

“ငါတို့က ငါတို့ဘာသာနေတာ ပိုက်ပဲချထားတာ၊ ငါးက တိုးမှတော့ မတတ်နိုင် ဘူး။ ငါးရုံနှစ် ကောင်မကဘူး။ တိုးသမျှငါး အကုန်ဖမ်းရမှာပဲ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်”

ရောင်နီ၊ ရဲဝင်း၊ ညီညိုတို့ သဘောကျသွား၏။ မိုးသဲက မင်းထက်ကို ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲ တော့၏။ မင်းထက် နာကျင်၍ ကြိတ်အော်နေရ၏။

မိန်းမလှလေးတွေ ရောက်လာ၏။

“မောင်ကြီးတို့ ညီမအဆွေတို့ ထမင်း သုံးဆောင်တော်မူကြပါရှင်”

“ကြွကြွပါရှင်”

“ဟောဒီမှာ....လက်ဆေးအင်တုံပါရှင်”

ချိုသာ နူးညံ့ ယဉ်ကျေးသော ဖိတ်ခေါ်မှု၊ အပြုံးချိုချို မျက်နှာလေးတွေက စိတ်ကြည် နူးဖွယ် ရာ၊ ဖြိုးတို့ မိန်းကလေးအဖွဲ့က အလိုက်သင့်ပြုံးပြပြီး လက်တွေ ထဆေးကြရ၏။

ထမင်းကျွေးတော့ စုံတွဲနှစ်တွဲကို တစ်ဝိုင်း နေရာယူဖြစ်ကြ၏။

အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ဟင်းရနံ့က မွှေးပျံ့ကြိုင်သင်းနေ၏။

လက်ရေတပြင်တည်း စားရတော့မည်။ ရှေးဗမာကြီးတွေ မိသားစု

စားနည်းအတိုင်းပေါ့။

သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ထမင်းပုံ။ ဒေါင်းလန်းကြီး တစ်ဖက်နိမ့်ပြီး

ဟင်းရည်ယူကာ နယ်ဖတ်၊ သူ့ဘက်ကို တစ်ဖက်နိမ့်ပေး။ ထမင်းအရည်ရွဲတော့ အင်ကျော်လေးမြှုပ်ပြီး တစ်လုတ်စား။ ငါးကြော် ကြွပ်ရွလေး တစ်ဖဲ့ဝါး။ သရက်သီးသနပ်လေး လျှာမှာ တို့။ ထမင်းတစ်လုတ် ထပ်ဝါး။ ကောင်း လိုက်သည့် အရသာ။

နောက်ဆုံးမှာ အလယ်ထမင်းကို လက်တွေ့နဲ့ နယ်ဖတ်ကာ တစ်ယောက်တစ်လုပ် စားကြရ ပြန်၏ ။ မိန်းမလှလေးနှစ်ဦးစီက လိုအပ်တာတွေ လိုက်ခပ်ထည့်ပေး နေ၏ ။ ဗိုက်ကားမှ လက်ကာ တားယူရတော့၏ ။

စားပြီးတော့ အချို့တည်းကြရပြန်၏ ။ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ ထမင်းလုံးစီပြီး ဇိမ်ရစ်နေကြ၏ ။ မင်းထက်နဲ့ ညီညိုက ယွန်းကွမ်းအစ်ကြီးထဲက ကွမ်းယာဝါးပြီး ကွမ်းတံတွေးတွေ ထွေးခံထဲသို့ ထွေးထည့်နေကြ၏ ။

ဒီအိမ်ခြံကျယ်ကြီး တစ်ဘက်မှာ အိမ်တန်းတွေ အတော်များများရှိသေးတာ သတိပြုမိ၏ ။ မင်းကျော်စွာက ချိုးရေတော်သုံးပြီးသည်နှင့် ပြန်ထွက်လာ၏ ။ အချိန်ကလည်း နေဝင်ရီတရော။ သူတို့ တတွေ ယဉ်ကျေး သိမ်းမွေ့တည်ငြိမ်စွာ စားသောက်ကြ၏ ။ အိမ်ရှင်တွေ စားသောက်သိမ်း ဆည်းပြီး ချိန် အိမ်ပေါ်ထပ်ကို မိန်းကလေး (၄)ယောက်တက်သွား၏

“ဧည့်သည်တော်တို့ မှောင်တော့မယ်...ဒီည ဒီမှာ အိပ်ခိုလှည့်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမတွေ ကတော့ ညဘဘက်ဆို ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားကြရမယ်။ ဧည့်သည်တော်တို့ ချမ်းသာသလို နေရစ်ခဲ့ ကြပေတော့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်စောင့်ပေးပါ့မယ်၊ ဘာမှ မပျောက်ရှုစေရပါဘူး”

မင်းကျော်စွာက ခေါင်းသာ ညှိတ်၏ ။ မျက်နှာမကောင်း။ တအောင့်အကြာမှာ မိန်းကလေး (၄) ယောက် ပြန်ဆင်းလာ၏ ။

“ဧည့်သည်တော်များ...အိပ်ရာစောင်ထည် ခင်းတည်ပြီးပါပြီ။

အိမ်ပေါ်တက်၍ အနားယူ ပါလှည့်”

“ကိုင်း...ဧည့်သည်တော်တို့ရေ အိမ်ပေါ်ကို ကြွကြပေတော့”

မင်းကျော်စွာကလွဲရင် ကျန်တဲ့ မိန်းကလေး (၄) ယောက်လုံး အိမ်ပေါ်ကို လိုက်ပို့ကြ၏။ မိန်းကလေး (၄) ယောက်အတွက် အိပ်ရာခင်း သက်သက်၊ ယောက်ျားလေး (၄) ယောက်အတွက် အိပ်ရာ သက်သက် ပြင်ဆင်ပေးထား၏။

ရဲဝင်းက အိမ်ရှင် မိန်းကလေးတွေကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောတော့ မိန်းကလေး တွေ အားယူပြီး၏။ အပြင်ဘက်မှာ မှောင်ရိပ်စွန်းနေပြီ။ မိန်းကလေးတွေ မျက်နှာ မကောင်းကြ တော့။ တစ်စုံတရာကို ချောက်ချား တုန်လှုပ်နေသလိုပင်။ အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းသွား၏။

“အိမ်ရှင်တွေ...မျက်စိ၊ မျက်နှာပျက်နေပါလား”

“သူတို့ကိစ္စနဲ့ သူတို့ ဖြစ်မှာပါ။ တို့ကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ တို့ကို မေတ္တာပျက်နေရင် ဒီလို တွေ တယုတယ လုပ်ပေးပါ့မလား...ပါး...အနားယူ အိပ်စက်ပြီး အားအင်ပြန်ဖြည့်ကြရအောင်”

“တို့တွေ မိဘအိမ်ကို ပြန်ရော ရောက်နိုင်ကြပါ့မလား”

“ဒီ လောကဆိုးကြီးထဲက ရုန်းထွက်နိုင်ပါ့မလား”

“ထွက်ပေါက်...ဘယ်မှာလဲ”

“ကြိုးစားရှာရင် တစ်နေ့တွေ့မှာပဲ...ဝင်ပေါက်ရှိရင် ထွက်ပေါက်လည်း မလွဲ မသွေ ရှိရမယ်”

“တို့ အခုရောက်နေတဲ့ နေရာ ဘယ်နေရာလဲ၊ ဒီက လူတွေကလည်း ပဒေသရာဇ် ဘုရင် ခေတ်က ပုံစံတွေ၊ ရှေးခေတ်လူသားတွေ၊ သူတို့စကားပြောတာလည်း လေသံတစ်မျိုးကြီးတွေ နော်”

ညီညိုနဲ့ ရွှေရောင်ကအောက်ထပ်ကို အပေါ့အပါး ဆင်းသွားရာက ပြန်ရောက်လာ၏။ မှောင် နေပြီ။ ကညင်ဆီမီးခွက်ကလေးတွေ စင်နဲ့ တင်ထား၏။ နံဘေးမှာ မီးခတ်ကျောက် ရှိ၏။ ဝှမ်းစတွေ လည်း ရှိနေ၍ မခတ်တတ်၊ ခတ်တတ်နဲ့ ဝိုင်းခတ်ရာက မီးတောက် ရရှိလာ၏။ အဲဒီ မီးရောင်ထွန်းပြီး ချိန်မှာ ညီညိုတို့စုံတွဲ အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်လာခြင်းပင်။

“မရှိတော့ဘူး...သူတို့ အားလုံး မရှိကြတော့ဘူး...ဘေးအိမ်က လူတွေလည်း ညဘက် အပြင်ထွက်ကုန်ကြပြီ”

“ဟုတ်လား...သူတို့က လူတွေရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“စေတနာတော့ ကောင်းပါတယ်”

“ထမင်းထုပ် ဗန်းပြပြီး ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ ရိုက်သတ်ခံနေရဦးမယ် ဟဲ့”

ထိုစဉ်မှာပင် အသံနက်နက်၊ သြသြထွေးထွေး ကြီးဖြင့် အော်လိုက်သံကြီးကို ရင်ထိတ်ဖွယ် ရာ ကြားလိုက်ရ၏။

“အားလုံး ထွက်ကြတော့ဟေ့...ထွက်ကြ၊ ဘယ်သူမှ ပုန်းမနေကြနဲ့... ထွက်လာခဲ့ကြ။ ပန်းတဲ့ သူကို လိုက်ရှာလို့မိရင် အပြစ်ဒဏ် ကြီးကြီးပေးလိမ့်မယ်ဟေ့”

အားလုံး ငြိမ်နားထောင်ပြီး ကျောချမ်း ကြက်သီးဖြန်းကုန်၏။ သုံးကြိမ်၊ သုံးခါအော်ပြီးမှ အသံတိတ်သွား၏

“ရောင်နီ...သူတို့က ဘာတွေလဲ၊ မင်း တွေးကြည့်စမ်း”

“အသူရကာယ် နေ့စုံ၊ ညခံတွေနဲ့တူတယ်”

“ဘာ....”

“ဟင်...”

“ဒါ.....ဒါဆို ငါတို့ အသူရကယ်ဘုံ ရောက်နေတာပေါ့”

“အေး.....ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တပ်အပ် သေချာတော့ မပြောနိုင်ဘူး။

စောင့်ကြည့်လေ့ လာရမှာပဲ”

အားလုံး အံ့ဩတုန်လှုပ်၊ ကြောက်ရွံ့စွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွားတော့၏ ။

*

ကမ္ဘာပျက်သလို...

သားသမီးတွေ ကားမှောက်သည့် သတင်းကို ရဲစခန်းက ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလာ၍ မိဘတွေရင်ထဲ ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ အရေးပေါ်ကားတွေနှင့် ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးကို မောင်းလာကြ၏။ မိဘတွေခမျာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ စုပြုံစောင့်ရှင်း ဖုန်းတွေဆက်မေး ကြ၏။

“ (၈) ယောက်လုံး ဘယ်သူမှ မသေကြသေးဘူး။ ဒဏ်ရာတွေ ပြင်းတယ်။ အားလုံး သတိလစ်နေကြတုန်းပဲတဲ့”

“မျက်နှာ၊ ခြေ၊ လက် ထိခိုက်ပျက်စီးတာများ ရှိသေးလား”

ညီညိုရဲ့ မိခင်အမေးကို ရောင်နီဖခင်က ပြန်ပြော၏။

“ကျုပ် သေချာ မေးမြန်းပြီးပြီ၊ ပြင်ပဒဏ်ရာရတာ ဘာမှမရှိဘူး။ အတွင်းဒဏ်ရာကတော့ ဒီရောက်ပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက် စစ်ဆေးကြည့်မှ သိရမှာပဲ၊ အထူးသဖြင့် ဦးခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာပေါ့”

နှစ်နာရီခန့်အကြာမှာ ကားတွေ ရောက်လာကြ၏။ သူနာပြုတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ ကျန်းမာရေးဝန် ထမ်းတွေ အလုပ်ရှုပ်ကုန်၏။ တွန်းလှည်းတွေနဲ့ အရေးပေါ်ခန်းထဲ တွန်းပို့ကြ၏။

မိဘတွေခမျာ ငိုသူ ငို၊ အော်သူ အော်၊ တမ်းတ မြည်ကြွေးသူ ကြွေးနှင့် ကမ္ဘာပျက်သလို ပွက် လောရိုက်ကုန်၏။ မိခင်တွေ သွေးပျက်၊ အော်ဟစ်နေတာကို ဖခင်တွေက ဆွဲလွဲတားဆီး၊ ချော့မော့ နှစ်သိမ့်ပေးရ၏။

“ကျွန်မ သားလေး ပြန်ကောင်းလာပါ့မလားရှင်”

“ဘုရား၊ တရားသာ အာရုံပြုပါ။ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ”

“ကျွန်မသမီးလေး...ဒီခရီးကို မသွားပါနဲ့လို့ အတန်တန် တားတယ်။

မိဘကို ဂလန်ဂဆန်ပြော ပြီး အတင်းထွက်သွားတယ်”

“ကျွန်မသမီးက ခိုးထွက်သွားတာ ရှင့်”

“ကျုပ်သားလည်း ဘယ်လိုမှပြောလို့ မရပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ပါ့ရှင်....ကျွန်မသမီးလေးကို မိဘတွေက မတတ်နိုင်လို့

မလိုက်ပါနဲ့ မိုးသဲရယ် ဆိုတာ မရဘူး။ မိဘကို ပြန်အော်ဟစ်ပြီး သွားတာ အခုတော့ အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

“ကဲ....ကဲ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာမှ ပြောမနေကြပါနဲ့တော့။

ခုအခြေအနေမှာ ဘုရားတပြီး ဆု တောင်းပေးကြ”

ဆရာဝန်တွေ စစ်ဆေးစမ်းသပ်နေတာ (၁) နာရီကြာ၏ ။ ဆရာဝန်ကြီး

ထွက်လာတော့ ရောင်နီ ဖခင်က အရင်မေးမြန်း၏ ။

“ဆရာကြီး....ကလေးတွေ အခြေအနေ”

“သတိလစ်နေတုန်းပဲ...သူတို့တွေ အသက်ရှင်နိုင်မယ့် လမ်းက

ကြိုးတန်း လျှောက်နေသလိုပဲ။ ရှင်နိုင်တယ်၊ သေနိုင်တယ် သူတို့ ကံတရားပဲ။ သူတို့

သတိ ပြန်လည်လာတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေပါတယ်၊

စိတ်အေးအေးထားကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ ပူလောင်အော်ဟစ် နေတာ...

လုပ်ပေးရတဲ့လူတွေ အတွက် စိတ်ပူလောင်ပြီး အမှားတွေ့နိုင်တယ်”

ဆရာဝန်ကြီး သူ့အခန်း သူပြန် အနားယူခိုက်မှာ မိဘတွေ

လမ်းလျှောက်သူ လျှောက်၊ ဘုရားရှိခိုးသူ ရှိခိုး၊ တရားစာ ရွတ်သူရွတ်ဖတ်၊

မေတ္တာပို့သူပို့နှင့် ဖြေသာသလို စောင့်နေကြပါ တော့၏ ။ ထင်းဆာလို့ ဆာမှန်းမသိ။

ရေသောက်ချင်လို့ သောက်ရမှန်းမသိ။ သားသမီးဇော အပူကြီး နေ၍

ဘာဆိုတာမှမိသ။

သားသမီးတွေ အသက်ချင်းလဲမှအသက်ရှင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်
အသက်စွန့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတဲ့ မိဘတွေပါ။ မိဘရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာ
(၅၂၈) သွယ်သော မေတ္တာဟာ (၁၅၀၀) ထက်အဘက်ဘက်က သာလွန်ပါတယ်။

သားသမီးဆိုးလို့ ရင်ကျိုးပါစေ။ သားသမီးအပေါ်မှာ ထားတဲ့ မိဘတွေရဲ့
ချစ်ခြင်း မေတ္တာပန်း ကတော့ အစဉ် မညှိုးပါဘူးလေ။

*